

**Uchwała nr 57/2024
Senatu Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku
z dnia 27 maja 2024 roku****w sprawie odmowy nadania
Pani mgr Monice Luizie Dondalskiej
stopnia doktora sztuki w przewodzie doktorskim****§1**

Senat Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku, działając na podstawie art. 186 ust. 1, art. 187, art. 193 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*, art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku *o stopniach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki* w zw. z art. 179 ust. 3 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku *Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*, a także art. 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku *Kodeks postępowania administracyjnego*, po zapoznaniu się z dokumentacją sprawy, odmawia nadania Pani mgr Monice Luizie Dondalskiej stopnia doktora sztuki w dziedzinie sztuki w dyscyplinie artystycznej sztuki muzyczne.

§2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

Pani Monika Luiza Dondalska wnioskiem z dnia 24 listopada 2016 roku zwróciła się do Dziekan Wydziału Instrumentalnego prof. dr hab. Elżbiety Rosińskiej o wszczęcie przewodu doktorskiego.

Rada Wydziału Instrumentalnego po rozpatrzeniu przedmiotowego wniosku uchwałą nr 54/2016-2017 z dnia 12 grudnia 2016 roku wszczęła przewód doktorski Wnioskodawczyni.

Promotorem pracy został Pan prof. dr hab. Konstanty Andrzej Kulka, zaś na recenzentów powołano prof. dra hab. Marcina Baranowskiego oraz prof. dra hab. Łukasza Błaszczyka.

W sprawie powołana została następnie komisja doktorska w składzie:
dr hab. Andrzej Kacprzak – przewodniczący,
prof. dr hab. Konstanty Andrzej Kulka – promotor,

prof. dr hab. Łukasz Błaszczuk – recenzent,
prof. dr hab. Marcin Baranowski – recenzent,
prof. dr hab. Wojciech Szlachcikowski – członek komisji,
dr hab. Jerzy Wujtewicz – członek komisji,
dr hab. Błażej Maliszewski – członek komisji.

Komisja po zapoznaniu się z treścią rozprawy doktorskiej oraz opinią promotora i recenzentów podjęła uchwałę o przyjęciu i dopuszczeniu do publicznej obrony rozprawę doktorską Pani Katarzyny Luizy Dondalskiej.

Już na tym etapie przedłożona przez Wnioskodawczynię rozprawa doktorska budziła pewne wątpliwości. Mimo, iż konkluzje sporządzonych w niniejszej sprawie recenzji były pozytywne to nie znajdowało to odzwierciedlenia w ich treści. Recenzenci wskazali na szereg uchybień, w tym na:

1. Brak wystarczającej jak na pracę doktorską bibliografii – dwie pozycje książkowe oraz dostęp do źródeł internetowych www.wikipedia.org oraz www.culture.pl.
2. Brak dogłębnej analizy i wnikliwych poszukiwań w odniesieniu do życia omawianego kompozytora.
3. Pobieżność opisywanych wydarzeń z życia kompozytora.
4. Brak zauważalnego procesu badawczego w dysertacji.
5. Brak zestawienia twórczości skrzypcowej jak i usystematyzowania wiedzy o twórczości kompozytora.
6. Brak jakichkolwiek oznak rekonstrukcji utworów o czym wspomina we wstępie autorka.
7. Skąpa objętość głównego rozdziału dysertacji – „Studium edytorskie i wykonawcze” – liczy cztery i pół strony.
8. Brak jakichkolwiek dowodów świadczących o unikatowości utworów i indywidualnym stylu kompozytorskim. Rozdział temu poświęcony liczy półtorej strony.
9. Niepoprawne i niedopuszczalne podejście do edycji nut omawianych dzieł – zmiany ligatur oznaczonych przez kompozytora.
10. Błędy w edycji tekstu.
11. Brak stosowania jasno sprecyzowanych zasad pisania prac doktorskich (czcionka, interlinia, marginesy).
12. Objętość pracy będącą dysertacją a nie opisem dzieła artystycznego, liczącą 55 stron (nie licząc załączonych nut i rękopisów) jest niewystarczająca.
13. Ubogi język polski a w tym stosowanie kolokwializmów, częste powtarzanie tych samych słów, mieszanie czasów, pisanie w osobie pierwszej, trzeciej albo bezosobowo, literówki.

Recenzje nie zawierały jednak wniosków dotyczących uzupełnienia lub poprawy rozprawy doktorskiej. Ostatecznie, w związku z powyższym komisja doktorska zdecydowała się przyjąć rozprawę doktorską, dając tym samym kandydatce do uzyskania stopnia doktora możliwość uzasadnienia swojego stanowiska i udowodnienia postawionych tez w toku publicznej obrony.

Główne zarzuty stawiane doktorantce podczas publicznej obrony są następujące:

1. Dysertacja pt. „*Unikatowa twórczość Raula Koczalskiego od opracowania do interpretacji na przykładzie niepublikowanych wybranych utworów*”, nie jest wnikliwym zbadaniem omawianego tematu. Jest jedynie pobieżnym opisem z podaniem niektórych zakresów czasowych z życia omawianego kompozytora.
2. Praca nie zawiera wnikliwego opisu dorobku artystycznego i kompozytorskiego twórcy.
3. Komisja nie poznała dogłębnego uzasadnienia dla postawionego w tytule pracy założenia. Jak sama autorka zaznacza w swej dysertacji - „*zamierzeniem pracy jest ukazanie unikatowości utworów poprzez zastosowane zabiegi kompozytorskie i indywidualny styl*”. Rozdział dotyczący tego obszaru oczywiście zamieszczono w pracy. Niestety, jego wielkość to niecałe dwie strony i nie ma w nim jakichkolwiek dowodów świadczących o wyjątkowości stylu, muzyki czy technikach kompozytorskich.
4. W przedłożonej pracy czytelnik nie dowiaduje się o dorobku kompozytorskim Raula Koczalskiego. Nie ma chociażby podanej, usystematyzowanej liczby kompozycji skrzypcowych.
5. Dysertacja pozostawia znaczący niedosyt związany z małą wnikliwością prowadzonych badań, wątpliwym udowodnieniem tezy o wyjątkowości analizowanych dzieł oraz wątpliwą, skąpą bibliografią. Bibliografia zawiera dwie pozycje polskojęzyczne oraz dwa dostępy do źródeł internetowych, a mianowicie: www.wikipedia.org oraz www.culture.pl.
6. Praca pisemna przedstawiająca nie opis dzieła a będąca dysertacją, liczy sobie 125 stron a w tym: 55 stron tekstu pisanego oraz 70 stron materiału nutowego. Tekst pisany nie bazuje na jasno sformułowanych przepisach co do edycji prac doktorskich. Praca pisana jest czcionką 14 a nie 12, marginesy wykazują szerokości: 4cm, 3cm, lub 1.8cm (w zależności od strony) zamiast 2.5cm. W opinii jednego z recenzentów, gdyby praca została poprawnie sformatowana, liczyłaby nie 55 stron a znacznie mniej. Tę opinię podzieliła cała komisja.
7. Prezentacja przygotowana przez doktorantkę miała formę swobodnej wypowiedzi trwającej ok. 18min. Prezentacja nie zawierała projekcji multimedialnej. Doktorantka wyraziła chęć odtworzenia on-line fragmentów nagrań przygotowanych utworów. Niestety, po pierwszej nieudanej próbie udostępnienia nagrania, zrezygnowała z tej formy prezentacji.

W odniesieniu do art. 12 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, doktorantka nie spełniła nałożonych przez ustawodawcę wymogów.

Sprawa przekazana została następnie do rozpoznania Senatowi Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku, a więc organowi uprawnionemu w Uczelni do nadawania stopni naukowych, w konsekwencji czego podjęta została niniejsza uchwała. Organ uchwałodawczy dokonał wnikliwej analizy całości akt niniejszej sprawy.

Senat Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku w pierwszej kolejności zwrócił uwagę na fakt, iż pozytywne konkluzje recenzji nie korespondują z ich rzeczywistą treścią i nie odzwierciedlają wielu krytycznych uwag recenzentów. Organ uchwałodawczy podzielił również stanowisko komisji doktorskiej przyjęte w uchwale o odmowie przyjęcia publicznej obrony. Pani Monika Luiza Dondalska nie potrafiła odeprzeć stawianych jej merytorycznych zarzutów i rzetelnie obronić tez stawianych w rozprawie doktorskiej.

Podczas dyskusji, doktorantka nie zdołała skutecznie odpowiedzieć na stawiane jej zarzuty ani przekonać komisji do poprawności i kompletności swoich tez. Nie była również w stanie uzasadnić, dlaczego oparła swoją pracę na tak skąpej ilości bibliografii, zawierając w niej mało wiarygodne źródła z np. www.wikipedia.org. Spośród sześciu członków komisji, pięciu wyraziło negatywną opinię. Doktorantka sprawiała wrażenie, że nie rozumie zarzutów komisji dotyczących jej pracy oraz dysertacji. Nie potrafiła skutecznie bronić swoich tez i odpowiadać na pytania. Prezentacja i odpowiedzi na zadawane pytania nie zmieniły opinii recenzentów, którzy utrzymali swoje wcześniejsze zastrzeżenia dotyczące formalnych, artystycznych i pisarskich aspektów pracy.

W odpowiedziach na pytania członków komisji, doktorantka przyznała się do błędów, uchybień i niedokładności zawartych w dysertacji. Wykazała brak zrozumienia, na czym polega praca naukowa, zwłaszcza dysertacja. Nie była w stanie obronić głównej tezy swojej pracy, dotyczącej wskrzeszenia muzyki Raula Koczalskiego i przywrócenia jej do obiegu wykonawczego. Na pytanie, czy zamierza wydać utwory, aby mogli z nich korzystać inni skrzypkowie, odpowiedziała przecząco. W pracy brakowało wyraźnej deklaracji fascynacji prezentowaną muzyką, a zarówno praca, jak i obrona wykazały duży niedobór informacji, tłumaczenia okoliczności historycznych, konotacji oraz naukowego dochodzenia.

Jeden z członków komisji zauważył, że dowiedział się więcej na temat tematu doktoratu ze źródeł internetowych niż z samej dysertacji. Doktorantka nie była w stanie wyjaśnić zarzutu dotyczącego pomylenia daty śmierci z datą narodzin Chopina, co widnieje w dysertacji. Doktorantka nie odróżniała partytury dzieła od wyciągu fortepianowego. Mylnie przedstawiała te pojęcia. Na pytanie o indywidualny styl i unikatowość kompozycji Koczalskiego skonkludowała o kilku zdaniach, że „twórczość jest uboga”.

Sposób, w jaki doktorantka przedstawiała fakty, kompletność tez oraz odpowiedzi na pytania, często wykazywały brak zrozumienia treści, logicznego toku wypowiedzi oraz umiejętności poprawnego i swobodnego posługiwania się językiem naukowym. Podobny niedosyt zauważalny był w posługiwaniu się poprawną polszczyzną. Brak posiadania przy sobie własnej dysertacji podczas obrony, uniemożliwił precyzyjne odniesienie się do niektórych pytań, co można uznać za brak przygotowania. Na podstawie powyższych argumentów komisja zdecydowała o nieprzyjęciu obrony doktorantki.

Przedstawiona rozprawa doktorska autorstwa Pani Moniki Luizy Dondalskiej pt: „*Unikatowa twórczość skrzypcowa Raula Koczalskiego od opracowania do interpretacji na przykładzie wybranych niepublikowanych utworów*”, nie spełnia wymogów ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* stawianych przed opracowaniami będącymi podstawą nadania stopnia naukowego doktora. Zawiera istotne błędy i uchybienia merytoryczne, wymienione powyżej.

W związku z powyższym cel pracy, jakim było ukazanie unikatowej twórczości skrzypcowej Raula Koczalskiego od opracowania do interpretacji na przykładzie wybranych niepublikowanych utworów, nie został zrealizowany.

W związku z tym przedstawiona rozprawa jako podstawa ubiegania się o stopień naukowy doktora zawierając błędy i niedopatrzona merytorycznie nie stanowi oryginalnego rozwiązania problemu naukowego i tym samym nie spełnia wymogów ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*. Powyższe zastrzeżenia i uwagi zostały zawarte w recenzjach oraz wypowiedziach podczas publicznej obrony rozprawy doktorskiej.

Warto podkreślić, że uchwała o nadaniu stopnia naukowego doktora ma charakter aktu samodzielnego. Uchwała pozytywna, tj. o nadaniu stopnia doktora, uwarunkowana jest pozytywnymi uchwałami kończącymi wcześniejsze etapy przewodu doktorskiego, jednak te ostatnie samoistnie nie determinują treści tej pierwszej. Uchwała negatywna, tj. o odmowie nadania stopnia doktora, może być zatem podjęta wówczas, gdy wszystkie poprzedzające ją uchwały miały charakter pozytywny. Uchwała w przedmiocie nadania stopnia doktora nie jest bowiem wypadkową poprzednich uchwał, lecz samodzielnym aktem będącym wynikiem oceny dotyczącej umiejętności doktoranta, dotychczasowego jego dorobku naukowego oraz jakości przedstawionej przez niego rozprawy doktorskiej. Taka sytuacja może zdarzyć się zwłaszcza wówczas, gdy uchwały kończące poprzednie stadia przewodu doktorskiego miały co prawda charakter pozytywny, jednak sposób rozkładu głosów przy podejmowaniu tych uchwał wskazywał na to, że umiejętności doktoranta, dotychczasowy jego dorobek naukowy czy przedstawiona przez niego rozprawa doktorska są różnie oceniane przez członków rady jednostki organizacyjnej" (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 kwietnia 2012 r., SK 30/10, OTK-A 2012, nr 4, poz. 39)

Zatem, w rozpoznawanej sprawie, pomimo uzyskania przez Wnioskodawczynię pozytywnych w zakresie konkluzji recenzji, przyjęcia rozprawy doktorskiej i dopuszczenia jej do publicznej obrony, możliwym było nieuzyskanie pozytywnej uchwały o nadaniu stopnia doktora.

Mając na uwadze powyższe, Senat Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku, w wyniku głosowania tajnego odmówił nadania stopnia naukowego doktora Pani Monice Luizie Dondalskiej. W głosowaniu wzięło udział 11 osób uprawnionych do głosowania. Uchwała zapadła stosunkiem głosów: 2 – za nadaniem stopnia; 8 – przeciw nadaniu stopnia; 1 – wstrzymujący się.

Zgodnie z art. 193 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* od decyzji o odmowie nadania stopnia doktora przysługuje odwołanie do Rady Doskonałości Naukowej. Termin na wniesienie odwołania wynosi 30 dni od dnia doręczenia uchwały.

Rektor
Akademii Muzycznej
im. Stanisława Moniuszki
/-/
prof. dr hab. Ryszard Minkiewicz